

Euroleague: Γιατί το σήκωσε τελικά η Ρεάλ !

Η Ρεάλ Μαδρίτης κέρδισε τελικά την αξιόμαχη Φενερμπαχτσέ με 85-80 (ημίχρονο 40-38 για τους Τούρκους) στον τελικό του Βελιγραδίου και κατέκτησε τη φετινή Ευρωλίγκα !

Ακολουθεί παρακάτω μια εύστοχη ανάλυση του Χρήστου Ρομπόλη στο <http://www.sport-fm.gr> που μας εξηγεί πολύ εύστοχα που οφείλεται αυτή η φετινή επιτυχία της “βασίλισσας” του Πάμπλο Λάσο...

Η Ρεάλ είχε ΚΑΙ παίκτες ΚΑΙ ομάδα

Καλή η προπονητική μαεστρία, αλλά τους τίτλους κερδίζουν πρωτίστως οι παίκτες. Και η Ρεάλ είναι πανάξια πρωταθλήτρια λόγω καλύτερου ρόστερ, δίχως να υστερεί σε πλάνο ή σκληράδα !

Ο ρόλος ενός προπονητή σε μια ομάδα είναι καθοριστικός. Έχουμε δει ρόστερ εκατομμυρίων και πολλών αστέρων να καταποντίζονται λόγω ελλείμματος στον πάγκο, όπως αντίστοιχα ομάδες με πολύ περιορισμένο ταλέντο να αποδίδουν πολλαπλάσια του αθροιστικού ταλέντου των παικτών τους λόγω ικανής τεχνικής καθοδήγησης. Όμως συχνά ξεχνάμε πως όσο καλός κι αν είναι ένας προπονητής, όταν το δυναμικό του αντιπάλου είναι από αρκετά ως πολύ καλύτερο, σε ποιότητα και βάθος, το όποιο τεχνικό προβάδισμα ακυρώνεται. Αυτό είναι το στόρι του φετινού Final Four της Ευρωλίγκας...

Η Ρεάλ είχε εξ αρχής το καλύτερο ρόστερ της διοργάνωσης. Ικανό να την κρατήσει όρθια παρά τους τόσους σοβαρούς τραυματισμούς και να την οδηγήσει στο Final Four. Και ευτύχησε, όπως η Φενέρ πέρσι που είχε αντιμετωπίσει τέτοια

κακοδαιμονία, να φτάσει στην τελική ευθεία της σεζόν με όλα τα υπερόπλα της διαθέσιμα. Η «βασίλισσα» κέρδισε την ΤΣΣΚΑ αρχικά και εκθρόνισε την περσινή πρωταθλήτρια στη συνέχεια πολύ απλά γιατί υπερείχε σε λύσεις (αρκεί να συγκρίνει κανείς τους ένατους, δέκατους, ενδέκατους και δωδέκατους παίκτες κάθε ομάδας) δίχως όμως να υστερεί σε προπονητικό πλάνο ή σκληράδα.

Την ώρα που Ιτούδης και Ομπράντοβιτς γνώριζαν καλά πως δεν ήταν δυνατό να βασιστούν σε περισσότερους από 7-8 παίκτες στα δύσκολα, ο Λάσο είχε το προνόμιο να παίρνει πράγματα από τον πρώτο ως τον δωδέκατο. Η δε Φενέρ ουδεμία σχέση είχε με την περσινή ομάδα, αφού Γιούντο και Μπογκντάνοβιτς δεν αντικαταστάθηκαν ποτέ στην πραγματικότητα, ενώ στον τελικό οι λιγοστοί εναπομείναντες αστέρες υστέρησαν και οι ηρωισμοί του Μέλι και του Γουοναμείκερ ή το τετράγωνο μυαλό του Σλούκα δεν αρκούσαν.

Ασφαλώς ένα εξαιρετικό ρόστερ από μόνο του δεν φτάνει. Γι' αυτό και οφείλουμε ένα rasillo στον αδικημένο και υποτιμημένο Πάμπλο Λάσο. Ομπράντοβιτς δεν είναι και δεν θα γίνει ποτέ προπονητικά, αλλά όποιος τον θεωρεί έναν... διαχειριστή που απλώς κάνει τα χατίρια των αστέρων του και τους αφήνει αχαλίνωτους να εκφράζουν το ταλέντο τους στο παρκέ κάνει μεγάλο λάθος. Η δική του Ρεάλ δεν κατέθεσε στο παρκέ μόνο την ποιότητα των παικτών της, αλλά άριστη κατανομή ρόλων, σωστό πλάνο και έξυπνο κοουτσάρισμα για να αξιοποιήσει τις αρετές τους και να καμουφλάρει τις αδυναμίες τους.

Παράλληλα, αποδείχτηκε, κόντρα στη γενικότερη αίσθηση, πως δεν ήταν μια... ντελικάτη ομάδα που μειονεκτούσε σε χαρακτήρα και σκληράδα. Η Ρεάλ στο Final Four έδειξε πως είναι ικανή να βγάλει προσωπικότητα και να παίξει ξύλο. Άλλωστε δεν γίνεται διαφορετικά αν θες να πάρεις τίτλους. Πολλοί εκλάμβαναν τον υψηλό μέσο όρο παθητικού της ως αδυναμία να παίξει άμυνα, αλλά δεν ήταν ακριβώς έτσι, αφού μια ομάδα που παίζει σε τόσο υψηλό τέμπο και τόσες πολλές κατοχές δεν θα

σκοράρει μόνο περισσότερο, αλλά θα δεχτεί και μεγαλύτερο σκορ. Όμως δε αντίθεση με τις αμυντικά προσανατολισμένες ομάδες, που καταφεύγουν σε αυτόν τον τρόπο παιχνιδιού λόγω της ένδειξής τους σε ταλέντο, ομάδες σαν τη Ρεάλ παίζουν... επίθεση όχι επειδή είναι υποχρεωμένες για να επιβιώσουν, αλλά επειδή μπορούν ενώ άλλες αδυνατούν. Κι όταν χρειάζεται να επιστρατεύσουν τη σκληράδα τους, όπως στο Final Four, το κάνουν εκπλήσσοντας όσους τις θεώρησαν soft.

ΥΓ1: Ο Λούκα Ντόντσιτς πρόλαβε στα 19 του να ζήσει όσα άλλοι ονειρεύονται. Ήρα να ανοίξει τα φτερά του για να τον θαυμάσουμε και στο NBA. Μακάρι να μην... κακοπέσει σε ομάδα που δεν θα ξέρει να τον αξιοποιήσει.

ΥΓ2: Για δεύτερη σερί χρονιά ο τίτλος της Ευρωλίγκας καταλήγει στην πέμπτη ομάδα της κανονικής περιόδου. Αυτό για να μη «θεοποιούμε» το πλεονέκτημα έδρας και να καταλάβουμε πως είναι προτιμότερη μια λιγότερο φανταχτερή κανονική περίοδος που ακολουθείται από την απογείωση της φόρμας στα playoffs και το Final Four παρά το αντίστροφο.